

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 11. sušca 1892.

List II.

Nečimernost svetá.

Iz rokopisa ÷ Matežza Freljha.

„Evanescunt omnia sicut umbra.“

Kaj svetá je veličastvo?
Kaj veselje presladkó?
Kaj je sreča in bogastvo,
Drago cenjeno blago?

Kaj svetá lepôta céla,
Kaj posvetne so časti? —
Drujga ne, ko pest pepela,
Ki ko dim se razkadí! —

Vse pod solncem je lažnjivo,
Le združuje, moti nas;
Kakor senca vse minljivo,
Le za kratek, majhen čas.

Vender človek navezuje
Serce na leté reči;
Ta malik je, ki daruje
Vse mu svoje žive dni. —

Čverst mladenčik kot deklica
Upata v norosti let
Na cveteče svoje lica,
Na mladosti svoje cvet.

Majhen vetrec pa podahne,
Nju lepôta izveni,
Kakor cvétje v vetru sahne,
Ko ga slana posmodi. —

Vedno bogatin nanaša
Si na kup nezmerni svoj,
Grabi, spravlja, pa ne praša:
„Kdo bo vžival za teboj?“

Krasne dvore, hiše zale
Stavi, zida drugi spet,
Grade terdne kakor skale,
Kot bi djal za veke let.

Vse mu treba pa pustiti —
Ves bogastva, slave lesk,
Zadovoljen mora biti
S hišco temno šestih desk. —

So visoki, veličastni
Gospodvavci deželá,
So sloveči, so oblastni,
Njih beseda vse veljá.

Ura jim pa le izteče,
Tudi njim se odzvoni;
Pride čas, da se poreče:
„So živelí, več jih ni!“ —

Vse zagerne zemlje krilo,
Slava ž njimi vred zaspi,
Prilizvavcev neštévilo
Červov roj nadomesti. —

Kje kerdelo zdaj je slavno
Jakih vitezov ti vsih? —
Ni jih, so sklenili davno,
Ni ga duha več po njih! —

Kje orjaki so ostali,
Tisti prestrašni ljudjé,
Ki pred njimi trepetali
Vsi narodi so zemljé?

Njih, ki svétu so protili,
Ki so djali vse pod meč;
Jamice, kjer so segnili,
Se nikjer ne vidi več.

Kje so zdaj preslavne dela
Národa mogočnega,
Kter'ga slava preslovela
Vse okrajne je svetá?

Kje so dalje mesta zale,
Slavni kinč nekdanjih let,
Ki mogočno gospod'vale
So takrat čez celi svet?

Več ni znamenja dobiti,
Več sledú po njih ga ni,
Kdor od njih še govoriti
Vé, učnega se zdi! —

To je sreča, človek slépi,
Ktero toliko ceniš,
Da zavoljo nje prelépi
Raj nebeški rad zgubiš!

Človek, človek, vari, vari
Se posvetnega duhá!
Le tje gor naj bo ti mari,
Kjer je sreča vsa doma!

Lej, pod solncem vse lažljivo
Je, ki moti slepe nas,
Kakor senca vse minljivo,
Le za kratek, majhni čas.

Trije najlepši trenotki v življenju.

Kdor je količkaj pazno prebiral zgodovino francoske revolucije, vé, kako globoko je bila tedaj v vsakem oziru zabredla Francoska. Kako huda se je takrat godila veri in sv. Cerkvi, kako zelo pa je bila vsled tega izpodkopana vsaka veljava in omajana podlaga države in družbe. Na tisoče versko terdno prepričanih katoličanov, in tudi mnogo duhovnov, zvestih svoji sveti prisegi, zapustilo je svojo nehvaležno domovino, ker jim ni bilo mogoče ondi svoje svete službe po vesti opravljati, in iskali so pomoči in stanovišča na tujem. In tako je primoran prišel tudi že precej prileten župnik iz pariške okolice, ravno ko so tam bili zaterli cerkveno bogočastje, v neko pokrajino tostran reke Rëna. Ker pa od doma ni mogel ničesa seboj vzeti in mu je druhal postopačev med grožnjami ugrabila še tisto peščico denarja, ki ga imel pri sebi, prosil je od hiše do hiše milodarov, da bi se saj lakote ubranil.

Neko dopoldne je prišel do samotnega velicega pohištva, kjer so ravno pridno spravljali bogato žetev. Vprašal je, če bi mogel z gospodarjem govoriti; ko se mu to zaterdi, pokaže se mu precej v pritično veliko sobo, kjer je ravno gospodar s svojo ženo in velikim hlapcem računске knjige pregledoval. Ptuj duhoven pozdravi prav prijazno navzoče, pové jim na kratko vzrok svojega popotvanja, omeni jako žalostne razmere, ki so v njegovi domovini in prosi slednjič malega darú. Gospodar, jako premožen in priden kmet, je tujca prijazno sprejel, ponudil mu sedež in ga prosil, naj bi mu francoske razmere obširno dopovedal in razložil. Zanimal se je zato tem bolj, ker je imel, kakor je rekel, sestro, ki je bila v Lajon-u omožena z nekim kupcem. Častitljivi duhoven, ki je precej zapazil, da ima opraviti z jako olikanim človekom, sede k gospodarju in pripoveduje vse natančno, kar se je dogodilo zadnje mesce v nesrečni njegovi domovini. Slednjič je omenil še dogodke v svoji fari, ki so ga na zadnje prisilili bežati v neznanu ptujino. Kako prijetno mu je bilo pri srcu, ko je videl, da je v čisto katoliški hiši! Po daljšem, živahnem razgovoru ga je pa prijazni gospodar kar brez ovinkov povabil, da naj ostane v njegovi hiši kot ljubi gost, dokler mu je ljubo. Pridejal je, da mu

je le še velika čast, ako se mu daje prilika vendar enkrat, kar mu prej ni bilo mogoče, tudi duhovna kot gosta imeti.

Gospod je sicer v svoji veliki ponižnosti opomnil na to, da bi imeli morda vendar, če bi res ostal pri njih, preveč opraviti z njim, kar bi mu bilo zelo žal, ker imajo že tako vsi odveč del. Ko je pa pošteni gospodar vse take in enake pomislke kratko in odločno odbil, sprejel je gospod to zares odkritoserčno povabilo in si je vredil odmenjeno mu sobo kolikor moč priležno; domači pa so si močno prizadevali, da bi mu prav prijetno napravili novo bivališče. Tako je preživel tukaj, spoštovan od vseh, sedem prav srečnih mesev. Naposled so se vendar zboljšale razmere v njegovi domovini in došlo je poslanstvo treh mož iz domače fare s prošnjo, da bi se vernil na svoje mesto. Dobremu pastirju bilo je to močno ljubo. Zahvalil se je tedaj prav serčno blagim ljudem za dobrovoljni in prijazni sprejem, voščil jim vse dobro in se od njih poslovil.

Slednjič stopil je k osemletnemu gospodarjevemu sinu, ki se je bridko jokal zaradi gospodovega odhoda, položil mu roko na glavo, ga blagoslovil in dejal: „Ljubi detek, pridno moli, hodi rad v cerkev in obnašaj se tam spodobno in spoštljivo, uči se pridno, ljubi prav serčno dobre stariše, in spoštuj jih pred Bogom in pred ljudmi!“ Na to je spremil deček duhovna še do voza, v katerem so ga potem oče odpeljali do deželne meje. Po dvorišču gredé šli so mimo velike kletke, v kateri je bilo kakih 20 prijaznih gerlic, s katerimi se je deček večkrat prav veselo igral. Duhoven je pokazal na te ljubeznjive živalice in rekel: Pomni, ljubi otrok! Ktere dni ti bodo iz kletke uha-jale tri gerlice nad tvojo glavo v prsto naravo, bodo to trije najlepši trenotki v tvojem življenju. Bog bodi s teboj!

Po peturini vožnji dospela sta duhoven in kmečki posestnik do francoske meje; tu stisne gospodar župniku še nekaj denarja za popotnico v roko, se zahvali zopet za čast, katero je gospod skazal s tem, da je prebival v njegovi hiši ter ga naposled prosi za duhovni blagoslov, ktereга klečé sprejme.

V hiši verlega posestnika pa se je vedno kazal očiten blagoslov božji, na polji, v gozdih, in bil je obilno poplačan za gostoljubnost do tujega gospoda duhovna. Tudi sinček, ker je bil nadarjen, marljiv in bogaboječ, rasel je v veselje svojim poštenim in dobrim starišem. (Kenee nasl.)

JAKOB,

po uemiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*vsem cernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

Predragi v Gospodu! Jedna najjemenitnejših in najbolj osodepolnih zapovedi, kar nam jih je bilo danih in ki nas veže pod smertnim grehom, je posvečevanje nedelj in zapovedanih praznikov. Zato sem se namenil v svojem letošnjem postnem pastirskem listu Vam o tem pregovoriti. K temu me nagiba tudi okolnost, da se ta zapoved, vkljub temu, da je tako važna, vendar tako malo spoznava in tako lahko-mišljeno prestopa.

Da pa važnost nedeljskega posvečevanja — in isto velja tudi o posvečevanju zapovedanih praznikov — prav cenimo, moramo odgovoriti na vprašanje: zakaj moramo nedeljo posvečevati.

Odgovor na to vprašanje se glasi: nedeljo moramo posvečevati pred vsem zaradi češčenja, katero smo dolžni Bogu.

1. Koga častiti se pravi priznavati njegovo visokost in dostojanstvo, ter primerno temu dostojanstvu mu skazovati svojo vdanost. Bog je pa najvišje in najpopolnejše bitje, ki nobenega drugega bitja ne potrebuje, katerega pa potrebuje vse, kar je v nebesih in na zemlji. Od Boga imamo, kar smo in kar imamo; od njega telo in življenje; od njega vse, kar za življenje potrebujemo; od njega imamo vsak še tako majhen trenotek, kakor tudi celi še tako dolgi čas življenja. „Ti sam si, Gospod — tako moramo govoriti z besedami svetega pisma — ti si naredil nebo, in nebes nebo, in vso njih vojsko, zemljo in vse, kar je na nji; morja in vse, kar je v njih; in ti oživljaš vse to in nebeška truma te moli.“¹⁾

Prav zaradi tega pa, ker je Bog najvišje in najpopolnejše bitje, dolžni smo mu tudi najvišjo čast, in, ker smo od njega odvisni z vsakim dihom svojega življenja, tudi najglobokejšo podložnost in najpopolnejšo vdanost. „In sedaj Izrael, kaj hoče Gospod, tvoj Bog, od tebe, kot da se bojiš Gospoda svojega Boga in ga ljubiš, ter služiš Gospodu svojemu Bogu, iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše.“²⁾

To češčenje in vdanost smo dolžni Bogu z dušo in s telesom; dolžni smo mu jo vsak sam zase in za vse skupaj. Saj smo z dušo in s telesom božja lastnina; in kakor posamezni, tako je tudi celota, tako je tudi človeška družba kot taka, njegovo delo. Zaradi tega se mora veršiti češčenje božje ne le notranje, v srcu, ampak mora se kazati tudi na zunaj, in zato ni le dolžnost posameznikov, ampak tudi cele družbe.

Kako pa moremo Boga skupno, in tedaj javno, spodobno častiti in moliti, ako ni v to odmenjen tudi določen čas in skupen kraj, na katerem se zbiramo ter na jeden in isti način opravljamo bogoslužje?

Pa tudi ne gledé na to je potrebno, da je določen poseben čas za češčenje božje. Ker tudi posameznik bi v tisočerihih skerbeh in raztresenostih vsakdanjega življenja in pri mogočnem vplivu vidnega sveta na njegovo srce le prehitro pozabil na nevidnega stvarnika svojega in na češčenje, katero mu je dolžan, ko bi ga ne klical v cerkev vsak teden glas zvona kakor nekak opomin iz nebeških višav. Kako malo se spominjajo ob delavnikih Gospoda, čeprav nas ne opominja nanj le zvonjenje iz božjih hiš, ampak nas terdo delo in nezmožnost naših prizadevanj nekako sili, proseč tolažbe in pomoči ozreti se k tistemu, od čegar blagoslova je vse zavisno. Kako bi šele bilo brez dni Gospodovih?

Potrebno je torej v čisljih imeti in praznovati dneve Bogu posvečene ne le za posameznike, ampak tudi za družbo; to posvečevanje je dolžnost, ker je dolžnost Boga častiti in mu služiti. Seveda, če hoče, biti svojemu namenu primerno, ne sme biti le nedeljski počitek in ne obstati le v tem, da se znabit delu zderžimo, sicer se pa za cerkev in božjo

službo ne zmenimo; ne sme biti le prazen blišč in le vnanost, ampak resnica in resnost.

2. Praznovanje Bogu posvečenih dni je pa dalje naša dolžnost, ker je Bog to tudi naravnost in izrečno zapovedal.

Med desetimi zapovedmi, katere je dal Bog na sinajski gori in ki prav za prav le to poterjujejo in natančneje določujejo, kar je dolžan človek že po naturi storiti, obvezuje tretja posvečevati dan Gospodov. To bil je v stari zavezi sobotni dan. „Spomni se — tako je govoril Gospod med gromom in bliskom in slovesnim glasom trobent z gore sinajske — spomni se, da posvečuješ sobotni dan. Šest dni delaj in opravljal vsa svoja dela. Sedmi dan pa je sobota Gospoda, tvojega Boga; ne delaj nobenega dela, ne ti, ne tvoj sin, ali tvoja hči, ne tvoj hlapec ali tvoja dekla, ne tvoja živina, ne tujec, ki je znotraj tvojih vrat. V šestih dneh namreč je Bog vstvaril nebo in zemljo in morje, in vse, kar je v njih, sedmi dan pa je počival; zato je Bog blagoslovil sobotni dan in ga posvetil.“¹⁾ Tako je zapoved božja.

Eno pri tej zapovedi posebno vzbuja našo pozornost. To je izrečno sklicevanje na stvarjenje in na to, kako je Gospod Bog — kar je seveda le v podobi govorjeno — tudi sam počival ter ta dan počitka posebno blagoslovil in posvetil. Zdi se, kakor da bi nas tasilni „memento — „spomni se“ — in pristavljeni opomin na stvarjenje vseh stvari iz nič spominjal na drug enako pretresljiv memento, ki ga nam kliče sveta cerkev pepelnično sredo z besedami: „Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris,“ in ki nam sicer na kratko, a neomajljivo stavi pred oči našo ničevost, našo popolno in vsestransko zavisnost od Boga našega stvarnika. S tem nam kaže vzrok, zakaj moramo v spoštovanju in molitvi, zahvali in ljubezni, pokorščini in podložnosti vkloniti se pred tistim, po katerem edinem smo, kar smo. In opomin na to, da je Bog počival po stvarjenju ter posvetil dan počitka — vse to se zli, kakor bi nam hotelo reči: glej, tvoj Bog je počival potem, ko je vstvaril, tedaj počiva! ob tvojem dnevu. Počivaj torej tudi ti ob njegovem dnevu. Ta počitek za tebe ne bo prazen in brez sadu, marveč prinašal ti bode obilen blagoslov. Ker blagoslovljen in posvečen je ta dan od gospoda vseh stvari in vseh časov. Prinesel ti bode zlasti enkrat večni mir v Bogu!

Kar nam sv. pismo pripoveduje o Bogu, da je „počival sedmi dan od vsega svojega dela, ki ga je bil storil,“²⁾ to pač ni umeti tako, kakor da bi bil Bog nekako utrujen počival, kakor se mi odpočijemo po terdem delu. S tem hoče le reči: Bog ni vstvaril nič več novih stvari; delo stvarjenja je bilo zveršeno. Toda, čeprav Bog počiva in nič več ne nadaljuje stvarjenja, naj vendar delovanje ne preneha. Pod varstvom božje previdnosti, ki — vedno delavna — vse ohranjuje in vlada in vodi, pod njenim varstvom naj se prične in nadaljuje delovanje stvari. Prične naj pred vsemi svoje delovanje kralj vidnega stvarjenja, človek, ter naj deluje do konca časov.

Pa še nekaj drugega pomeni počivanje božje po dokončanem stvarjenju: človeku bodi vzgled za njegovo delovanje. Bog počiva; pa on počiva v sebi; za svojo srečo in blaženstvo mu ni treba nemirno iskati kake stvari; on si je sam neskončno blaženi

¹⁾ II. Esdr. 9. 6.

²⁾ Deut. 10. 2.

¹⁾ Exod. 20. 8—11.

²⁾ Gen. 2. 2.

mir. Ravno tako naj tudi človek išče svoj mir v Bogu; tjekaj, k Bogu naj meri vse njegovo delovanje. „Ker, kakor tako lepo in resnično pravi sv. Avguštín, za-se o Gospod, si nas vstvaril, in nepokojno je naše serce, dokler ne počiva v tebi.“¹⁾

Bog počiva v sebi; a čeprav njegovo oko ne išče poželjivo svoje stvari, je vendar uperto ljubeče vanjo. Tako bodi tudi oko človekovo uperto v Boga. Po spoznanju božjem, po ljubezni božji, po posnemanju božjem sprejme v sé, kar gleda v Boga. Podoba in podobnost božja, po kateri je vstvarjen, in katero nosi človek v svojem bistvu in svoji naturi, ta podoba podobnosti božje bodi vtisnjena vsemu njegovemu dejanju in nehanju, ali kakor pravi sv. Peter: „Po njem, ki nas je poklical in je svet, tudi vi sveti bodite v vsem svojem obnašanju.“²⁾

Ako človek tako počiva v Bogu; ako vidi skozi vse časne stvari vedno le zopet Boga; ako se vrača njegov pogled, naj še toliko posvetnega vidi, vedno le kvišku k Bogu; ako se zateka njegovo serce od vsake zemeljske raztresenosti, pa tudi od vseh raznoverstnih bridkosti te solzne doline vedno zopet k Bogu, potem si zasluži nekaj tudi večni mir v Bogu ter doseže, za kar je bil vstvarjen, in kar vsakemu človeku pri selitvi iz sedanosti želimo, ko molimo: „Gospod! daj mu večni mir in pokoj... naj v miru počiva!“

K temu pokoju v Bogu nas privedi, to je namen in naloga dnij Gospodovih. Zato bili so v dan počitka Gospodovega blagoslovljeni in obdarovani s posebnimi milostmi; zato bili so posvečeni, t. j. odločeni iz vsakdanosti in odmenjeni edino le službi božji. Počitek o svetih časih naj nas pripravlja na počitek in večni mir v Bogu, in praznovanje Bogu posvečenih dnij naj nam pomaga posvečevati naše duše, da postanemo na ta način vredni miru najvišjega in najsvetejšega Boga v nebesih.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

**Govor prelata dr. A. Čebaška pri 23. ob-
čnem zboru katoliške družbe. 10. febr. 1892. (Konec.)**
Ako pa naši slovenski narodnjaki povdarjajo svoj napredek v slovenščini, jim namesto družih vernih slovenskih slovoslovcev imenujemo le jednega, ki pa velja za 10 družih, njega, ki je naj večji Slovan cele Evrope in našega veka, preslavnega pokojnega dvornega svetovalca Franc Miklošiča, ki je pri vsej svoji slavi in učenosti ostal veren kristijan, in je v keršč. prostosti vsak dan molil slovenski Oče naš, ko ga marsikteri naših naprednih prithkavcev morebiti še komaj zna, ali se ga še sramuje.*) Sodite, kdo

¹⁾ S. Aug. Confess. I. 1. c. 1.

²⁾ I. Petr. I. 15.

*) Lepo piše o njem dr. J. Pajek v Mohorjevem koledarju l. 1892: Miklošič si ni naročal sv. veri sovražnih listov, ampak prebiral je rad nekatere slovanske in pa take nemške (posebno Vaterland), ki so vredovani čisto kerščansko. Ko se mu nekdo čudi, da ima „farovski list“ posveti mu Miklošič: „Jaz ne pastim, da bi mi kdo ženo in otroke pohujševal z besedo upričo mene izgovorjeno, in ne tepim, da bi jim spodkopaval cerkvo prepričanje. Zato pa tudi ne odprem vrat neverstnemu listu; tiskano beseda se ne zgubi v zraku, kakor izpregovorjeno, in lahko napravi več pohujšanja, kot pohujšljivi pogovori. V svoji hiši sem jaz gospodar in pri meni se naračujejo samo taki listi, ki so Bogu in svetlemu cesarju iz vse duše utani.“ Amen!

je večji naprednjak, ali slavni pervak Slovanov, ali mnogi današnjih širokoustnežev? Odgovora ni treba.

Kakor pa v znanstvenem oziru ni pravega napredka pri liberalcih, ravno tako malo in še menj ga najdeš v npravstvenem oziru. Le kratko omenim besede iz novejšega nemškega časnika, ki piše, da je zdaj pregreha zadobila domačinsko pravico v tisku, v umetnji, v literaturi i. t. d. Ravno to priznajo naj slavniši in naj višji možje naše dobe. Sv. Oče Leon XIII. pišejo: Zdaj gre zato, ali bo imela bodočnost še kerščanski značaj ali ne. In slavni državnik Kaprivi javno kliče: Zdaj gre zato, ali velja kerščanstvo ali brezbožstvo! Kako grozna je spridenost, se očitno kaže v višjih in nižjih stanovih, ki so otresli kerš. načela, pa kar je še hujši, celo pregreho zagovarjajo clepsujejo nele v spisih, gledališčih, tudi v življenji, n. pr. samomor jim je heroično djanje, dvoboj je ne le pripuščen, tudi častna dolžnost, prešestvo po duhu časa le mala, navadna reč, krivico mora le prikriti znati, vsako tudi krivično sredstvo si dopuščajo v svojo sverho. Ne bom dalje govoril, da prav bogokletno govore in pisarijo o posvečenih osebah in svetih verskih rečeh, da je skorej ni stvari, ktere bi prederzni napredni liberalizem ne bil ogerdil in onesnažil. To je prečuden, umazan napredek raznih liberalcev v npravstvu nove dobe. Pač je podoben nekdanjim paganskim nerednostim v času, ko je bilo že blizo propada. Takih napredkov mi verni ne želimo, temuč jih je le milujemo in zaveržemo.

Kakšen napredek je pri brezvercih v socijalnem oziru, je s kervavimi čerkami zapisano v zgodovini francoske revolucije v 18. in Pariške komune v 19. veku. Zato ne bom popisoval novega socijalizma, ki je strah mogočnim in vganjka učenim, ne pogostih strajkov, ki kažejo neznosne razmere med bogatašom in sužnjim delavcem. Kdo bo imenoval to napredek? Prav je imel znani pater Roh, ki je terdil: „Mi nimamo druge omike, civilizacije, razun kerščanske; ako to zaveržemo, celo nobene nimamo. Torej: odločno nazaj h kerščanstvu, ali pa naprej v propad in pogin.“ Izvolite si!

Kako torej morejo nekteri oslepljenci kričati, da je odpad od katol. cerkve velikanski napredek, da bo le brezverski liberalizem osrečil narode, kakor bi jih bila kat. cerkev vklepala v sponse teme in vraž, in jo zato obrekujejo, kot zastarelo, ki ni za našo napredno dobo; v zvezde pa kujejo svoja protiverska načela, da so prižgala novo luč omike, prinesla pravo svobodo in blagostanje. Ali ni to hinavščina in gerji laž, kot je bila satanova v raji?

Jasno je torej in zgodovina pretekla in sedanja dovolj priča, da v brezverskem liberalstvu ni napredka, ne v znanstvenem, ne v npravstvenem in ne v socijalnem oziru, — temuč v vsakem oziru velik nazadek, ki pelje v paganski propad zmote in hudobije, v grozno gorjé človeštvo. Le v edino pravi veri, v sv. katoliški cerkvi, ki hrani vso resnico božjo in deli vsa sredstva prave svetosti in ljubezni, je pravi napredek. Kajti kerščanstvo je v bistvu popolno, doveršeno razodenje božje, kteremu nihče, ne papež, ne cerk. zbor, ne cerkev, ne more kaj pridjati; tu je večna resnica in milost božja za vse čase in narode. Kristus je včeraj in danes in vekomaj ravno tisti. — Subjektivno ali zasebno pa je napredek za vsacega tá, da resnice večne bolj in bolj spoznava, in dotične čednosti in dolžnosti v življenji izveršuje,

ali po besedah evang. raste v modrosti in svetosti; kdor je pravičen, naj bo še pravičnejši. V tem pomenu lepo piše že v 5. veku znani Vincencij Lirin: Ali ni napredka več v Kristusovi cerkvi? Kaj pa da, in sicer naj večji: vendar tako, da je res napredek, ne spremenjenje. Naj raste tedaj in močno napreduje posameznih in vsih spoznanje, veda, modrost, vendar pa v svoji stroki, v isti resnici, istem pomenu, istem pojmu.“

Ker ima katoliška družba namen, buditi in vživljati katol. zavest pri našem narodu, je pač dosledno, da od jedne strani budi in goji to zavest resničnega napredka, od druge strani pa zavrača in odbija vsak napad na kat. vero, odkriva vsako naspotje proti njenemu bistvu. Deržimo se tega smotra, pravega napredka, in odbijajmo krepko lažnjiva in hinavska vabila vsakeršnega liberalstva. Stari Simeon je v tempeljnu prorokoval, da bo božje Dete mnogim v vstajenje, drugim v padec in znanje, kteremu se bo zopergovorilo. Glejino in delajmo, da nam bo v resnici v vstajenje novega življenja in spoznanja, skerbimo, da bomo tudi drugim v to pomagali in jih varovali padca; s tem smo storili svojo dolžnost ter pomagali sebi in drugim v večno srečo!

Iz Bosne. (Zvonček sv. Jožefa.) (Dalje) Na praznik Device Marije, na Svečnico, so slovesno blagoslovili novo katoliško — mestno župnijsko cerkev Device Marije v Banjaluki. Zidana je v romanskem slogu, priprosto, ipak čedno. Žali, da nima toliko veličastnega ugleda, kakor ga imajo gostilne — hoteli v tem mestu; tudi nima zvonika, da bi bolj iz sredinje mesta s križem proti nebu kazal na pravi Očetov večni dom. No, kaj se če, ker za katoliške hiše Božje dovoljnih pomočkov ni. Ipak je priprosta nova cerkev veličastna bazilika proti stari mestni župnijski cerkvi, katera pred njo stoji in še pravi štali primerna ni po poslopju in sestavi. —

Trapistovska opatija Marija-Zvezda pri Banjaluki napravila je do sedaj umetno in visoko obzidje okolo ogromnega samostana velike samostanske cerkve in ubožnih dečkov vstava, raznih tvorničnih, rokodelskih, kmetijsko- in živinorejsko-gospodarstvenih poslopj. V tem obzidju so vertovi, mnoga dvorišča, vinogradi, livade, sadunosniki, gaji in nekoliko njiv. Obzidje razteza se v ravnici poleg reke Verbas-a, severo-vzhodnje in jugo-vzhodnje popenja se umetno stop za stopom na bregove in homce preko hribov in dolin, vzhodnje pa ob visokem hribovju; tako je po redovnih pravilih sedaj še bolj ločena od vnanjega svetá ostrega reda občina. Ipak se posestva v obzidju lepo vidijo iz vnanje strani obzidja.

V obzidju je na več stranéh prehod s čverstimi vrati, a glavni vhod je med poslopjema za ptujce in goste. Ta glavni vhod ima ponižno, priprosto — veličastno lice v romanskem slogu, nad velikanskimi vrati je vdolbljina, v nji stoji krasen kip blažene Device Marije z Božjim Detetom v naročju; vsako stran malo nižje je vdolbljina, v desni je lepi kip sv. Bernarda opata in redovnega začetnika Trapistov, v levi je kip sv. Benedikta opata, ker po njegovem redovnem vodilu je začel sv. Bernard svoj red. To stran cerkve, proti jugo-vzhodu je ubožnih dečkov vstav. Č. vr. bratje Trapisti sprejemljejo dečke ubožih starišev bosanskih rojakov in naseljencev od drugod, osobito pa take sirote, ktere nimajo več na svetu živih starišev.

Mili in osobiti prijatelj so veleč. P. Bonaventura, očak ali opat v Marija-Zvezdi: večino vsacega dečka, tje dovedenega, sami osebno z materno in očetovsko ljubeznijo sprejmejo, ter ga sami za roko milo peljejo v vstav med dečke: Dečki jih priserčno ljubijo, k njim hitijo in jih ljubko „častni otač“ zovejo. Čudovito me je iznenadilo in do solz ganilo, ko so me veleč. opat vodili neki dan v obednico. Pri vstopu v velikansko dvorano — obednico dečkov so za mizami sedeči v hipu vstali in nebeško veličastno je iz mladih nedolžnih gerl zadonelo enoglasno: „Hvaljen Izus!“ Tolika truma gibčnih dečkov od 5 do 12letnih, pa tako redno, mirno — tiho obeljavajočih dečkov, naj bi bila mnogim odraslim družbam v izgled. So pa ti gojenci pristnega, cvetočega lica, zdravi in veseli. Hranijo in gojijo jih po modrem Kneipovem receptu (predpisu.) Imajo dobro vravnane šole, lepo dvorano za igre o prostem času po zimi; snažne dvorane spalnice, vsak svojo čedno posteljo. Imajo svoj posebni vert za igre o lepem vremenu, tu imajo tudi razne zajce, dečkom v veselje, sredi verta pa kapelico bl. Device Marije za prostovoljno pobožnost pred igro med igro ali po igri. Za vsako reč imajo odločeno mero časa, tudi vsaki dan morajo določeni čas kaj koristnega delati. Kateri dečki imajo posebno veselje in zmožnost višje se šolati, dajo jih v višje nauke; druge v nauk rokodelstva razne verste pri njih v opatiji; kateri pa niso sposobni ali nimajo volje do višjih šol, pa tudi ne do kacega rokodelstva; jih pa vadijo v umnem poljedelstvu in živinorejstvu; tako vsacega, kedor le količkaj hoče, izgojijo verlega kristijana in zmožnega, pošteno si oskerbeti kruh svoj. Obleko imajo čveterno; zimsko sukнено za delavnike in lepšo za nedelje in praznike, letno platnopoljno tkaninsko, delavniško in prazniško. O srečna in blagorna opatija trapistovska v Marija-Zvezdi, ker v tolikem številu ubogih dečkov skerbiš, deluješ, hraniš, oblačiš, gojiš samo nebeško Dete, mladenčka Jezusa! Vsaj je on sam rekel: „Karkoli storite najmanjšemu izmed mojih, to ste storili meni.“ Izmed vsega je pa naj velekoristnji to, da so dečki odgojevani jedernato, verno-kerščansko-katoliško, čednostno-pobožno.

(Dalje nast.)

Iz Amerike. Jolliet, 25. prosinca 1882. Od cerkve sv. Jožefa piše č. g. misijonar Fr. Šustersič prav zanimivo pismo mil. gosp. proštu dr. L. Klofutaru, ter pravi:

Oprostite mi, milostni gospod, da Vam tako dolgo nisem nič naznanil, kaj in kako je z menoj. S perva imel sem grozno veliko dela, da sem sozidal cerkev. Imel sem se boriti s tujimi šegami in navadami, s tujim jezikom, skerbeti za denar, za osnovo cerkve, za arhitekta, delavce itd., in vse je slonelo na mojih neskušanih ramah. A z Božjo pomočjo sem premagal vse to in postavil Slovencev cerkev, da si za začetek boljše želeti ne morejo.

Prostor za cerkev in moje stanovanje stane 3500 dolarjev; stoji na največji in najlepši ulici v mestu, z imenom „Chicago-Street“, ki je blizo 3 milje dolga. (Op. Amerikanska milja je 1,7 ure.) Cerkev stane z notranjo opravo vred 8000 dolarjev (1 dolar je nekaj čez 2 gld.), je čedna cerkvica, 90 čevljev dolga, 52 široka, sedežev je v cerkvi za 600 oseb. Pri nas ne smé nihče v cerkvi stati. Za sedaj in za par lét je dovolj velika. Vender ob nedeljah je skorej polna, ker zahajajo v mojo cerkev tudi angleški, irski in

nemški katoličani. Ko bom poplačal dolg — sedaj imam dolga še 5000 dolarjev — bom pa napravil novo, večjo in lepšo, ako mi Bog zdravje dá. —

Tukaj v Jollietu je sedaj 5 katoliških cerkvá, 3 angleške, 1 nemška in naša slovenska; — vsih cerkvá je pa v mestu kacic 35, celo zamorci imajo svojo, njihov verski služabnik (duhoven se ne more reči) dela v fabriki, zvéčer jim pa pridiguje, kader se mu ljubi.

Jaz sem prav zadovoljen na novem svojem mestu. Ljudje me imajo radi in tudi jaz sem zadovoljen z njimi. Večinoma so delavskega stanú, pa mnogi imajo dober zaslužek: taci, da imajo kupčijo, je le kacic 10, sčasoma se bodo že bolje vravnali.

Pri cerkvi imam sedaj dvoje katoliških moških društev, sv. Jožela društvo šteje 60 udov in sv. Jurija 50, in pa eno žensko — Marijino društvo. Ta društva so vsa na katoliški podlagi in imajo svojo zavarovalnico, za vsacega društvenika, ako umerje, dobí po smerti 1000 dolarjev njegova žena, ali drugi sorodniki.

Moja občina se jako množi, minulo leto sem imel 14 porok in letošnji predpust že 10. — Moj nadškof v Čikagi so lrec, že postaran mož, pa jako ljubeznjivi in dobri, govore angleško, francosko in španjsko. Lepo so me sprejeli in mi naročili, da kadar bom česa potreboval, naj se le k njim zatečem. Podpisali so mi precej noto za 5000 dolarjev, da sem dobil denarja na posodo za cerkev. To poletje pridejo birmovat k meni, se vé, imel bom birmancev komaj 10,*) ali čez kaj časa jih bo mnogo. Prihodnje leto bom moral zidati šolo, sedaj šteje občina že okrog 140 družin, samcev in drugih, vseh skupaj pa nekaj čez 1000 duš.

Tako vidite, milostni gospod prošt, kako se mi godi v naši „obljubljeni deželi?“ Da bi mi Bog le zdravje dal, upam še marsikaj storiti in čez par lét tudi pogledati svojo domovino na Kranjskem, in daj ljubi Bog, da bi takrat se tudi Vam osebno pokloniti mogel...

F. S. Susteršič.

Mašnikov medsebojna ljubezen in edinost.

Spis s tem napisom je prinesel list goriške nadškofije in povzel ga je teržaško-koperski škofijski list za mesec svečan 1892 z latinskim napisom: „Sacerdotum amor mutuus et concordia.“ Je pa tako tehten in pomenljiv, da bode koristno, ako ga tudi „Danica“ ohrani v svojih predalih in razširja na vzhod in tudi na zahod čez široko morje, kamor precej iztisov „Zgd. Danice“ vsak teden roma.

Glasí se tako-le:

Sacerdotum amor mutuus et concordia.

Ecce quam bonum et quam incundum habitare fratres in unum. Ps. 131, 1.

„Sub proprii Antistitis ductu“ proelia Domini proelientur — ita Pius IX ad limina Apostolorum praesentes quondam sacerdotes monuit.

Est hoc caput omnium gravissimum. Episcopi sane a Domino constituti sunt, qui gregi Dei praesint suoque verbo omnia regant. In iis Ecclesia Christi est, Episcopi ipsi autem per suos sacerdotes cum grege iuncti sunt, quos per dioecesin suos vicarios

habent. Quare tota Ecclesiae firmitas in eo posita est, ut sacerdotes capiti suo arctissime et fidelissime connexi sint. Vinculo inter sacerdotes et episcopum relaxato hostis urbem Sion undique adgreditur eamque capit. Quare etiam adversarii nunquam non summo studio enituntur, ut clerum inferiorem contra superiorem i. e. contra episcopos concitent. Eo consilio clero inferiori blandiri consueverunt tanquam commodi eius temporalis studiosi. Neque omittunt inferiores laudibus extollere, tanquam viros magni ingenii meritique efferre, qui ab episcopis negligantur! Atque ita iam haud raro fit, ut imprimis iuvenes irretiant et ad partes suas trahant. Quod si vero episcopi huiusmodi iuniores officii commonefaciant ac obedientiam debitam exigunt, diffamantur ut immites tyranni.

Huius mali periculum nullo unquam tempore maius fuit quam nostro. Adversarii tanquam communi consilio capto omnem impetum eo converterunt, ut gregem ab episcopis dissociant atque praecipuis sacerdotum inferiorum studia a superiorum voluntate distrahant. Neque longo abhinc tempore amicus sacerdos in cura animarum agens literas nobis scripsit, in quibus queritur a quibusdam sacerdotibus verbis episcoporum minorem fidem haberi omnium, quae aliis praecipiantur cum suspitione accipi. Ita literas nuper a nostris episcopis ad fideles Austriae missas levius neque integras ubique fidelibus lectas fuisse. Sunt sane inter sacerdotes ipsos, qui haud erubescant episcopos de rebus politictis, et quae ad rem publicam spectant praecipientes carpere neque iis in his rebus obediendum esse asserant! Qui neque didicerunt non filiorum esse patribus agendi normas praescribere! An ergo mirum, quod omnia nostra tam tarde progrediuntur! Liberalibus res politicas agentibus tam facile creditur, eorum ephemerides tam avidè consuluntur nec raro eorum placitis coeae assensus praestatur; at episcopis, qui quidquid dicunt vel scribunt, coram Deo perpendunt atque ex doctrina revelata deducunt, episcopis tantae molis est pleno animo e voluntate assentiri eorumque monita humiliter recipere, quin sexcentis suspitionibus locus detur! Sacerdotes, qui gloriae sibi ducunt ab episcopo dissentire, qui publice laudes ac benevolentiam eo captant, ut ostendant se episcopis adversari eorumque monitorum incurios esse, hodie liberalibus maxime probati sunt et acceptissimi; verum iidem maxima damna Ecclesiae inferunt fomitemque schismatum subministrant.

Si ullo unquam tempore sacerdotum erga episcopos obedientia plena, coeae, contradicere nescia necessaria fuit, id sane diebus obtingit nostris, quibus adversarii dissidiis et schismatibus ubique excitandis maxime insudant. Quantopere errant sacerdotes illi, qui putant se dignitati suae consulere, si ab episcopo suo independentiam appetunt. Corona sacerdotum episcopi sunt dignitasque nostra superioribus obsequi. Verum obedientia etiam firmitatem ac in agendo securitatem dat. Qui suo iudicio suaque voluntate haeret, inquietus semper est atque incertus. Neve unquam obliviscamur moniti S Bernardi: „Ut secure praeesse possint sacerdotes, subesse et ipsi cui debent non dedignentur“. Ad quae verba Conc. prov. Queb. II. haec addit: „Episcopo igitur suo sacerdotes obediunt eique subiaceant: ipsi reverentiam promissam et debitum obsequium semper, ubique et in omnibus praestent. Quidquid vetat, fugiant, quidquid mandat,

*) Ali se bodo po slovensko odrezali birmanci pred nadškofom v keršćanskem nauku? Vr.)

prompto et alacri animo fideliter exsequantur, ita ut omnes, humili subiectione, summaque animarum cum episcopo consensione, collatis in unum studiis, in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi vires suas unanimiter impendant.

Utinam et in nobis plene valeant, quae Patres Conc. prov. Baltimorensis a 1869 in laudem illorum sacerdotum dixerunt: Carissimi fratres clerici. nostra spes et gaudium et corona.*) gaudentes in Domino testamur, laborantibus nobis pro gloria Dei. incremento religionis et erroris extirpatione quam alacriter vestram navetis operam. Onus nostrum una ferendo sublevatis. Gnari nos in eadem colenda vinea esse occupatos libenter nobiscum portatis pondus diei et aestus!*) Ad eandem spiritualem militiam vocati, in eadem nobiscum acie proeliamini, tamquam boni milites Christi Iesu*). Memores Deum non esse dissensionum Deum, sed pacis.*) perpetuo vestrum erga nos pium obsequium profiteamini, quos Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei*). Secundum Apostoli praeceptum obeditis praepositis vestris et subiacetis eis, quasi rationem pro animabus vestris reddituris, ut cum gaudio hoc faciant et non gementes.*) Itaque insignem vestram erga nos voluntatem et uberes, qui hinc nascuntur, fructus contemplantes, merito exclamare possumus cum propheta: Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum.*)

Dr. Malnič.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Družinska jutranja in večerna molitev.

b) Posebni nameni:

16. **S. Heribert.** Goreče obiskovanje kersčanskih ljudskih shodov. Velike skerbi pri vzgoji otrok. Zabranitev mešanih zakonov.

17. **S. Patricij.** Sv. Cerkev na Irskem in v Severni Ameriki. Težavne poslovne skerbi škofov. Neki upliven starokatolik.

18. **Praznik sv. grobno tančice našega G. S. Edvard.** Angleško. Česčenje sv. relikvij. Ss. kraji v oblasti krivovercev in nevercev.

19. **S. Jožef.** Avstrijski cesar. Kersčansko rešenje delavskega vprašanja. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Društva delavcev in pomočnikov. Posebne zadeve velikih častilcev sv. Jožefa.

20. **III. postna nedelja. S. Evgenij.** Zopetno poživljenje kersčanske vere in kersčanskih nravi. Odprava nesrečnega dvoboja.

21. **S. Benedikt** Redovi sv. Benedikta. Žertve obžalovanja vrednih pohujšanj. Nadepolna kersčanska umetniška šola.

(Dalje nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne

*) I. Thess. 2. 19.

*) Matth. 20. 12.

*) II. Tim. 2. 3.

*) I. Cor. 14. 33.

*) Act. 20. 28.

*) Heb. 13. 13.

*) Ps. 132. 1.

Device Marije Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za gorečnost v opravljanju jutranje in večerne molitve kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mesecu in današnji dan.

Posebno pa ti jih darujem za milost Tvojega svetega strahu kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mesecu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mesecu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov: Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Skerben oče priporoča sina, spričenega solarja, da bi ga mogel v take okoliščine spraviti, kjer bi bližnjemu ne bil v spotikljej in da bi svojo dušo zveličal. — Bolna oseba za pomoč. — Zelo bolna oseba na nogi goreče priporočena v bratovsko molitev N. lj. Gospé presv. Serca in sv. Jožefa, da bi se ozdravila, ako je Božja volja in njeni duši v zveličanje: zahvala se po uslišanji naznani. (Op. sv. maša je opravljena. Vr.) — Žena priporoča popolnoma zgubljenega, mnogim pregreham udanega moža za spreobrnjenje. — Bolehen duhovni pastir za boljše zdravje. — Hči priporoča svojega bolnega očeta, da bi jim ljubi Bog na priprošnje N. lj. Gospe in sv. Jožefa dodelil zdravje ter dušno in telesno pomoč. — Za srečen izid 2. poskušnje serčno priporočena v bratovsko molitev neka oseba. — Bolan gospod in prijatelj v G. za ljubo zdravje.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Postne pridige imajo čč. gg.: V stoljnici ob nedeljah in praznikih ob 4ih popoldne g. katehet Jan. Šmrekar slov.: Sedem besed Jezusovih na križu; — ravno tam nem. P. Liensberger S. J vsak petek ob 6ih zvečer: podobe terpečega Odrešenika stare zaveze; — pri sv. Jakopu vsako nedeljo popoldne ob 2eh M. Mrak: Premišljevanje skrivnosti Jezusovega terpljenja; — pri oo. Frančiškanih vsak torek o 1,6 popoldne P. Hugolin: Ternjeva krona; — pri sv. Petru ob nedeljah in praznikih Val. Erzen: Kristus in Cerkev pred sodiščem; — v Ternovem Jož. Debevec ob nedeljah ob 2eh popoldne: Sv. Križ — bukve, pri katerih bo svet sojen.

Ljubljana. Umerl je znani zdravnik primarij v deželni bolnišnici, dr. Fr. Fux, 5. t. m., previden s ss. zakramenti, v 70. letu svojega življenja. R. I. P.

Umerl je v Ljubljani 9. t. m. župnik v pokoju č. g. Jan. Toman, večkrat previden s ss. zakramenti za umirajoče. R. I. P.

Novo mesto. Kolegijatni kapitelj naznanja prežalostno vest, da je Bogu, Gospodu življenja in smerti dopadlo, 3. sušca zjutraj ob 9ih prečastitega gospoda kanonika **Andreja Skrabec-a**, po dolgem bolehanji in večkratnem prejetju svetega obhajila v boljše večnost poklicati.

Truplo blagega pokojnika je bilo v soboto 5. sušca ob 9ih v ondotno kapiteljsko in farno cerkev preneseno in po odpetih navadnih cerkvenih molitvah in čerhi sv. maši okoli poli 11ih na pokopališči v Rudolfovem pokopano.

Ranjki, starašina kolegijatnega kapitelja, bodi v molitev in blagi spomin priporočen.

Gradec. Med postnimi pridigarji je tudi P. Maks Klinkowström, kateri bo v predmestni fari presv. Jezusovega Serca pridigal ob nedeljah o poli šestih zvečer.

V Zagrebu je namestnega škofa Gasparića 7. t. m. med mašo zadel mertvoud.

Na Dunaju se je 8. t. m. sošel odbor škofov v posvêt, ki ima več dni terpeti; odpeljali so se tje tudi naš prevzviš. pastir.

Od dijaške mize! Okoli poldruge stotine mladenčev iz vsih raznih šol in vetrov je preteklo polletje dobivalo več ali manj podpore iz rok naših prijateljev in dobrotnikov. V ljudski kuhinji je finančminister, n. pr. za mesec januar plačal od 124 mladenčev 169 gld. 29 sld., za mesec februar pa 119 šolcev 173 gld. 48 sld. za hrano; kar je pa za drugo in drugod izdal, tega še ni točno poštel, kajti v števoslovju bi mu profesor najberž zapisal „nichtgenügend;“ toliko — hvala Bogu — se pa smé pohvaliti, da dolžan ni nič. Izmed omenjenih šolcev je 11 odličnjakov, blizo toliko jih je verženih, vsi drugi so pošteno izdelali. — Sv. Jožefa praznik bode zopet sv. maša za naše dobrotnike, da naj dobrotljivi Bog vse njih želje izpolni.

Pijan vol in pijan človek.

Na nekem posestvu pri Králjčevcu na Pruskem se je dogodil slučaj, ki je smešen, pa ne brez poudka. Izpraznovali so ondi v kamri, blizo govejega hleva, velik žganjski sod; zraven je stala z žganjsko goščavo, kaližem, napolnjena vedrica. O tisti priliki ženejo goveda napajat, in ker so bile klétine duri odperle, se je eden volov zmuznil v izbico in je v malo trenutkih poseikal vso žganjsko goščavo iz vedrice, potem je še iz korita nekoliko vode popil in se mirno vernil na svoj prostor. Čez nekatere četerti ure pa se začne pri volu pijanost tako razodevati, da je bilo groza; ves je bil nor, začel je rjuti, z rogmi in parklji zemljo kopati, zaganjati se v sténo, skušal je verige raztergati... Na vse to je na tla telebnil in ležal je nekacih 30 ur kakor mertev. Potem pa je bil rogati pijanec močno oslavljen in je le malo jedel, še le počasi je popolnoma okreval.

V vsem tem, kar je dlakasti pijanec dozdam počel, so mu naše „barabe“ in pijanci zelo enaki. Zdam pa pride nekaj, v čemur je vole svojo previdnost kazal, do kakoršne se pijanec človek malokrat po-

vzdigne, vselej namreč, kader mu je iti memo žganjske kolibe, jo raji zavije daleč v ovinek in daljni polkrog napravi Pomni namreč, kaj je bil tam iztakni! Spominjam se iz pastirskih let, ko sem neki večer gnal živino s paše domú, so vse goveda na nekem mestu tako naredile, kakor oni vol gredé mimo žganjarske klavnice: pomišljevale so namreč, če bi šle naprej ali ne; ker sem jih pa gonil, so vse živinčeta eno za drugim — kar so mogle, narbolj ob kraju poti prav z veliko nagnico naprej zdirjale... In kaj je bil vzrok tega strahu in bega? Dolga kača — mislim, da je bil tako imenovani vóž ali góž — je lezla preko ceste, in te se je živina tako zelo bala.

Lejte! vol se je ogibal žganjarske kolibe, kjer se je bil po svoji nevednosti upijanil. Tako bi se moral žganjski pijanec ogibati žganjskih kerčem.

Nedolžne živinčeta, videč kačo na poti, so se v stran stiskale in z vso nagnico bežale, ker vse so sovražnika poznale; zakaj bi se pa človek ne bal sovražnika „šnopsa“, kateri ga je že enkrat ali večkrat zatopil v velik gréh:

Nikar, da bi bil pijanec vol bolj previden, kakor pa pijanec človek!

Klic po spomladi.

Kje si spomlad mi zelena,
Vsa preljubko razcvetena?
Pridi, pridi, čuj moj glas,
Verni se radostni čas!

Pojte zopet drobne ptice,
Da mi razvedri se lice;
Duh naj dviga gori se,
Kjer je vir sladkosti vse.

„Toda spómrad berž tu mineš,
Cvetje belo naglo zgineš;
Gor je večni krasni maj,
K njemu duh se dviga naj!“

F. Š.®)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Blagorod. g. dr. J. T. 50 gld. — Č. g. župn. Tom. Potočnik 3 gld. — Č. g. župnik M. Jereb Javorski 1 gld. — Neimen. 20 kr. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Č. g. Ivan Ev. Anbrož, c. in kr. mornarski kapelan v Pulju, „dijakom za polento“ 5 gld. — „Prijatelj šolske mladine“ z Vipavskega 5 gld. — Prav vesel sem bil, ko sem zvedel novico, da bote napravili tabor katoliški v Ljubljani. Bog daj obilo sadu vsestransko! Bog daj svoj blagoslov: brez Božjega blagoslova tako ni nič; priporočite, prečast. kan. dijakom, naj goreče molijo, da bi Bog dal svoj blagoslov katoliškemu taboru. Zato pošljem 3 gld. za dijake, naj prav pridno molijo, da bi Bog blagoslovil vse podjetje, katoliškega tabora! Bog ga živi! (Bodi s tem dijakom priporočeno, kakor želi g. darovatelj in vsi verni katoličani z njim vred. Vr.) — Čast. g. župnik Jernej Babnik 3 gld.

Za sc. Delinstvo: Č. g. Fr. Perpar, župnik v Zagradcu. 8 gld. 60 kr. — Z. Drazgoš 1 gld. — G. L. Ravnik 20 gld. za deleznike iz Boh. Bistrice.

Za sc. Očeta: Marija Križaj 50 kr.

Za odpravo sužnjosti v Afriki: Po č. g. župniku Fr. Vohincu 5 gld. 23 kr.

Za papežovo nočo cerkev sc. Joakima v Rimu: Č. g. župnik Fr. Boncelj 2 gld.

Za afrikanske zamorce: Iz S. 10 gld.

Za ustanovitev stalne večji rezidence č. oo. Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorija“: U. P. 10 gld.

* Vse došlo; hvala in pozdrav! Vr.)